

1

แจ็ก ริชเซอร์อาบแดดช่วงท้ายของฤดูร้อนในเมืองเล็ก ๆ แถวชายฝั่งรัฐเมน เขาทำเหมือนนกบนฟ้าที่เริ่มอพยพย้ายถิ่นลัดเลาะชายฝั่งลงใต้ แต่ไม่เหมือนนกเล็กจำพวกนกขมิ้น นกกระจาบ นกกระจิบ หรือนกฮัมมิงเบิร์ด เขาตัดสินใจเลือกเส้นทางทแยงไปทางใต้และตะวันตก จากมุมบนขวาของประเทศไปสู่ด้านล่างซ้าย อาจผ่านเมืองซีราคิวส์ ซินซินเนติ เซนต์หลุยส์ โอคลาโฮมาซิตี แอลบูเคอร์คี ไปเรื่อยจนถึงซานดีเอโก ในมุมมองของอดีตทหารบกอย่างริชเซอร์ที่นั่นมีทหารเรือมากไปหน่อย แต่ในอีกมุมมองมันเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการเริ่มต้นฤดูหนาว

และจะเป็นการเดินทางบนถนนที่ใช้เวลายาวนานกว่าหลายปีที่ผ่านมา
ริชเซอร์หวังว่าจะไปถึงที่นั่น
แต่ดันไปได้ไม่ถึงไกล

เขาเดินออกจากชายฝั่งมาประมาณหนึ่งกิโลเมตรครึ่ง ถึงทางหลวงที่อยู่ในความรับผิดชอบของเคาน์ตี เขียดยาง ยกดหัวแม่มือโบกรถเพื่อขอโดยสาร ริชเซอร์เป็นชายร่างใหญ่ สูงกว่าหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรเมื่อสวมรองเท้า ร่างเต็มไปด้วยกระดูกและกล้ามเนื้อ หน้าตาก็ไม่ได้หล่อโดดเด่น เสื้อผ้าที่ใส่ไม่ได้ดูดี ไม่เรียบร้อยตั้งแต่หัวจดเท้า จึงไม่เป็นที่ประทับใจของคนขับรถมากนัก ส่วนใหญ่คนขับจะลดความเร็ว จ้องมอง แค่เห็นหุ่นของคนโบกก็สะบัดหน้าหนีแล้วเหยียบคันเร่งผ่านไป เป็นเช่นนี้บ่อยครั้ง คราวนี้หลังผ่านไปสี่สิบนาที

รถคันแรกก็ให้ความหวัง เป็นรถปิกอัพซูบารุห้าประตูอายุการใช้งานประมาณหนึ่งปี คนขับเป็นชายวัยกลางคน ผอมแต่แข็งแรง ใส่กางเกงขายาวผ้าฝ้ายหยาบ ไม่มีจิบ เลื่อเช็ดสีกากีสะอาด ริชเซอร์เห็นอีกฝ่ายสวมแหวนแต่งงานจึงคิดว่าภรรยาน่าจะจัดหาเสื้อผ้าให้ ร่างของผู้สวมเสื้อผ้าเรียบร้อยนั่นคือผู้ใช้แรงงานคอบนา ชื่อนี้วีใหญ่อมชมพู คงเริ่มต้นจากซูตูปักเสมาแล้วจบลงด้วยการเป็นเจ้าของบริษัทรับจ้างทำรั้ว

ริชเซอร์เดาถูก จากการพูดคุยเบื้องต้นได้ความว่าชายคนนั้นเริ่มจากศูนย์ ไม่มีอะไรเลยนอกจากค้อนอันหนึ่งของพ่อ ค้อนซึ่งเป็นค้อนช่างชนิดหนึ่ง แต่ใหญ่กว่าและน้ำหนักมากกว่า เขาเป็นเจ้าของบริษัท มีคนงานสี่สิบคน ฝีมือเป็นที่ยอมรับของลูกค้า คนขับแสดงออกทางสีหน้าเพียงนิดเดียวเพื่อส่งสัญญาณว่าหมดเรื่องเล่า ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะถ่อมตัว ริชเซอร์คิดว่านี่คือคนที่ใส่ใจและให้ความสำคัญกับรายละเอียด วางแผนอย่างระมัดระวัง และจัดการทุกเรื่องอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ใช้แนวคิดและทฤษฎีเพื่อวิเคราะห์ว่าควรทำอะไร มีความเชื่อและความคิดเห็นที่น่าคล้อยตาม อย่างเช่นว่าปลายฤดูร้อนควรเลี้ยงทางหลวงระหว่างรัฐหมายเลข 1 และทางหลวงระหว่างรัฐหมายเลข 95 ควรออกจากรัฐเมนให้เร็วที่สุด ใช้ถนนเลี่ยงไปตามทางหลวงระหว่างรัฐหมายเลข 2 ตรงไปทางตะวันตกเข้านิวแฮมป์เชียร์สู่ตอนใต้ของเมืองเบอร์ลิน คนขับรู้จักถนนในชนบทซึ่งการจราจรเบาบาง ช่วยให้ไปถึงบอสตันเร็วกว่าทางอื่น บอสตันคือจุดหมายปลายทางของคนขับรถรายนี้ เขามีประชุมเรื่องเคาน์เตอร์หินอ่อนที่นั่น ริชเซอร์ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเส้นทาง ที่จริงจะใช้บอสตันเป็นจุดเริ่มต้นก็ได้ จากบอสตันตรงไปซีราคิวส์ ที่นั่นไปซินซินเนติกก็ไม่ยากแล้ว ผ่านเมืองโรเชสเตอร์ บัฟฟาโล และคลีฟแลนด์ หรืออาจผ่านไปทางเมืองแอคริน รัฐโอไฮโอ ริชเซอร์เคยอยู่ในสถานที่เลวร้ายกว่านี้มาแล้วตอนเป็นทหาร แต่ไปไม่ถึงบอสตัน

มือถือของคนที่ขับมีเสียงดังขึ้น หลังจากมุ่งหน้าทางใต้มาตามถนนชนบทในนิวแฮมป์เชียร์ได้ห้าสิบกิโลเมตร ริชเซอร์คิดว่าแผนการเดินทางของชายคนนั้นไว้วางใจได้ รถไม่ติด ไม่เสียเวลาบนถนน รถเล่นด้วยความเร็วเก้าสิบกิโลเมตร

ต่อชั่วโมงตลอดทาง สะดวกสบายมาก จนกระทั่งเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น โทรศัพท์ติดอยู่กับวิทยุในรถยนต์ บนจอปรากฏชื่อและภาพของชายคนหนึ่งสีหน้าแดงก่ำสวมหมวกนิรภัย ในมือถือคลิปบอร์ด น่าจะเป็นหัวหน้าคนงานที่ไซต์งานคนขับกดปุ่มให้เสียงออกลำโพง เสียงดังรอบทิศทาง

คนขับพูด “นี่น่าจะเป็นชาวดี”

แต่มันไม่ใช่ชาวดี มันเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่แผนกอาคารเทศบาลและปล่องควันโลหะเหนือเตาฝังตรงทางเข้าลิบบบี้ซึ่งจนวนกันความร้อนถูกต้องตามข้อกำหนดทุกอย่าง ยกเว้นแต่ว่ามันตรวจสอบด้วยตาเปล่าไม่ได้ถ้าไม่โรงงานปูนออก ซึ่งตอนนั้นงานปูนสูงสามชั้นเกือบเสร็จแล้ว บรรดาช่างปูนต้องไปทำงานใหม่ในสัปดาห์หน้าเพราะถูกจองตัวไว้แล้ว ทางเลือกคือโรงงานช่างไม้อีกฝั่งของปล่องไฟหรือไม้กั้นไม้ในห้องถัดขึ้นไปซึ่งสร้างด้วยไม้พะยูน ล้วนเป็นงานที่ยุ่งยากกว่าทั้งสิ้น แต่ผู้ตรวจงานรายนี้ไม่ยอมและต้องการเห็นด้วยตาตัวเอง

คนขับชำเลืองรีชีเซอร์ก่อนถามหัวหน้าคนงานในจอมือถือ “ผู้ตรวจงานคนไหน”

“คนใหม่” ชายในจอตอบ

“เขารู้หรือเปล่าว่าจะได้กินแก๊งในวันขอบคุณพระเจ้า” คนขับถาม

“ผมบอกเขาแล้วว่าที่นี่เราอยู่ข้างเดียวกันหมด”

คนขับเหลือบมองรีชีเซอร์อีกครั้งราวกับขออนุญาตหรือไม่ก็ขอโทษ บางที่อาจจะทั้งสองอย่าง ก่อนถามหัวหน้าคนงาน “นายเสนอเงินให้เขาหรือเปล่า”

“ห้าร้อยดอลลาร์ แต่เขาไม่รับ”

ทันใดนั้นสัญญาณโทรศัพท์ก็หายไป เสียงอู้อึ้งไม่รู้เรื่องคล้ายหุ่นยนต์กำลังจมน้ำ แล้วทุกอย่างก็เงียบสนิท หน้าจอมีข้อความปรากฏบอกว่ากำลังค้นหาสัญญาณ

รถวิ่งต่อไปเรื่อย ๆ

“ทำไมคนบางคนถึงอยากมีเตาฝังตรงทางเข้าลิบบบี้” รีชีเซอร์ถาม

“เพื่อต้อนรับแขก” คนขับตอบ

“ในอดีตมันถูกออกแบบเพื่อขวางทางหรือป้องกันภัยมากกว่า เหมือนกองไฟตรงปากถ้ำเพื่อไม่ให้สัตว์กินเนื้อเข้ามาใกล้”

“ผมขอโทษที่ต้องกลับไป”

คนขับชะลอรถ จอดข้างทาง ตรงนี้มีรถคันเดียว ไม่มียวดยานอื่นเลย
ถนนว่างสนิท บนจอยยังคงบอกว่ากำลังค้นหาสัญญาณ

“ผมจะให้คุณลงที่นี่ ตกกลางไหม”

“ไม่มีปัญหา” ริชเชอร์ตอบ “คุณพาผมมาได้ระยะหนึ่งแล้ว ขอขอบคุณ
มาก”

“ด้วยความยินดี”

“ห้องที่สร้างด้วยไม้พะยุงเป็นของใคร” ริชเชอร์ถาม

“เจ้าของตึก”

“ตัดมันเป็นช่องขนาดใหญ่แล้วเอาให้เจ้าหน้าที่ดู จากนั้นให้เหตุผลง่าย ๆ
ห้าข้อกับลูกค้ำว่าทำไมเขาถึงควรติดตั้งตู้নির্যায়ที่ผนังห้อง เพราะเขาจะต้องการ
ตู้নির্যায়ในผนังห้องโถง เขาอาจจะยังไม่รู้ตัวก็ได้ แต่คนที่อยากมีเตาผิง
ตรงทางเข้าห้องบ๊ี้ต้องอยากติดตั้งตู้নির্যায়ในผนังตู้เสื้อผ้าอย่างแน่นอน มันเป็น
ธรรมชาติของมนุษย์ คุณทำกำไรด้วยการคิดค่าจ้างตามเวลาที่ต้องใช้เจาะช่อง”

“คุณทำธุรกิจนี้เหมือนกันหรือ”

“เปล่า ผมเคยเป็นสารวัตรทหาร”

“ฮือ” คนขับทำเสียงในคอ

ริชเชอร์เปิดประตูรถ ก้าวลงไป แล้วปิดประตูตามหลัง เขาเดินห่าง
ออกไปเพื่อเปิดพื้นที่ให้อีกฝ่ายกลับรถบนไหล่ทางโรยกรวด สิ่งที่คนขับทำ
หลังจากนั้นคือโบกมือลาและอวยพรให้ริชเชอร์โชคดี รถดูเล็กลงเรื่อย ๆ ตาม
ระยะทางที่มันห่างออกไป ริชเชอร์หันกลับ เดินต่อไปทางทิศใต้ ถนนสายนี้
มีสองเลน กว้างพอประมาณ ได้รับการบำรุงรักษาเป็นอย่างดี เป็นเนินขึ้นลง
และมีโค้งประปราย ไม่มีปัญหาสำหรับรถรุ่นใหม่ๆ อย่างรถซูบารูซึ่งทำความเร็ว
เก้าสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงได้สบาย ๆ ไม่มียวดยาน ไม่มีแม่กระแทง
รถสวนทาง ทุกอย่างเงียบสนิท มีแค่เสียงลมปะทะต้นไม้เบา ๆ และไอร้อน
ที่ลอยขึ้นจากตัวรถราวผิวถนน

เขาย่ำเท้าไปเรื่อย ๆ

สามกิโลเมตรต่อมา ถนนโค้งไปทางซ้ายเล็กน้อย มีทางสายใหม่แยกออกด้านขวา กว้างพอ ๆ กัน ลักษณะเหมือนกัน กลายเป็นทางแยกสุดคลาสสิกให้คนขับรถตัดสินใจเลือกเอาว่าจะหมุนพวงมาลัยไปขวาหรือซ้าย ถนนทั้งสองสายทอดยาวผ่านอุโมงค์ต้นไม้จนลับสายตา

มีป้ายถนน

ลูกศรชี้โค้งซ้ายระบุเส้นทางสู่เมืองพอร์ตสมัท ลูกศรชี้โค้งขวาระบุเส้นทางสู่เมืองลาโคเนีย แต่ตัวหนังสือและลูกศรที่ชี้ไปลาโคเนียเล็กกว่า ราวกับว่าเมืองลาโคเนียสำคัญน้อยกว่าเมืองพอร์ตสมัททั้งที่ก็เป็นถนนสายรองขนาดเดียวกันและมีผู้คนใช้ไม่มากนัก

เมืองลาโคเนีย รัฐนิวแฮมป์เชียร์

ริชเซอร์รู้จักชื่อนี้ เคยเห็นในเอกสารทุกอย่างของครอบครัว เคยได้ยินผ่านหูครั้งแล้วครั้งเล่า ตามเรื่องเล่าอันแสนคลุมเครือของเขาซึ่งล่องลပ်ไปแล้วเกิดที่นี้ โตที่นี้ จนกระทั่งอายุสิบเจ็ดจึงหนีไปเป็นนาวิกโยธิน หนีจากอะไรก็ไม่รู้ และไม่เคยกลับมาอีกเลยแม้แต่ครั้งเดียว ริชเซอร์เกิดในอีกสิบห้าปีถัดมา ซึ่งเวลานั้นเมืองลาโคเนียกลายเป็นรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่สำคัญเกี่ยวกับที่มาของพ่อ ว่ากันว่าบรรพบุรุษเคยอยู่อาศัยและทำงานที่นั่น ไม่มีใครในครอบครัวเคยกลับไปเยี่ยม ปู่ย่าตาทวดตายก่อนวัยอันควรและแทบจะไม่มีใครพูดถึง ไม่มีลุง ป้า น้า อา ญาติสนิท หรือแม้กระทั่งญาติห่าง ๆ ในทางสถิติไม่น่าเป็นไปได้ ชวนให้คิดว่าอาจเพราะเกิดความแตกแยกร้ายฉานนอกจากพ่อแล้วก็ไม่มีใครรู้ข้อมูลที่แท้จริง ไม่มีใครพยายามถามเรื่องนั้นจากพ่อ บางเรื่องก็ไม่ควรนำมาพูดในครอบครัวทหารนาวิกโยธิน เวลาผ่านไปนาน โจทย์ชายของริชเซอร์ซึ่งเป็นร้อยเอกทหารบกพูดเรื่องการสืบหาบ้านเก่าซึ่งครอบครัวเคยตั้งรกราก แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น บางครั้งริชเซอร์เองก็พูดแบบเดียวกัน แต่ยังไม่เคยไปที่นั่นเลยจนกระทั่งตอนนี้

เลือกถนนสายไหนดี ซ้ายหรือขวา

พอร์ตสมัทดีกว่าเพราะมีทางหลวงหลายสาย มีรถยนต์มากมาย และมีรถบัส มันตัดตรงสู่เมืองบอสตัน และเมืองซานดิเอโกกำลังกัวกมือเรียกอีกอย่างพื้นที่แถบตะวันออกเฉียงเหนือกำลังจะหนาวแล้วด้วย

แต่เดินทางเพิ่มอีกวันจะเป็นไรไป

สุดท้ายเขาตัดสินใจก้าวออกมา เลือกลงสู่เมืองลาโคเนีย

ช่วงบ่ายแก่ ๆ วันเดียวกันนั้น ห่างไปเกือบห้าสิบกิโลเมตร รถฮอนด้า ซีวิคสภาพเก่าคันหนึ่งกำลังแล่น ซอร์ตตี้ เฟลิก ชายวัยยี่สิบห้าเป็นคนขับ และหญิงสาวอายุเท่ากันชื่อแพตตี้ ซันด์สตรอมนั่งข้าง ๆ ที่เบาะผู้โดยสาร รถกำลังแล่นลงใต้ตามถนนชนบทอีกสาย ทั้งสองเป็นแฟนกัน ทั้งคู่เกิดและโตในเซนต์เลียวนาร์ด เมืองเล็ก ๆ อันห่างไกลในรัฐนิวบริสวิก ประเทศแคนาดา ที่นั่นไม่มีอะไรมากนัก ชาวใหญ่ที่สุดในความทรงจำคือเมื่อสิบปีก่อน รถบรรทุกฝั่งสิบสองล้านตัวพลิกคว่ำตรงทางโค้ง หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นรายงานด้วยความภูมิใจว่าเป็นครั้งแรกที่อุบัติเหตุแบบนี้เกิดขึ้นในนิวบริสวิก แพตตี้ทำงานในโรงเลื่อย เธอเป็นหลานสาวของชายจากมินนิโซตาที่เมื่อห้าสิบปีก่อนหนีขึ้นเหนือเพื่อเลี่ยงการถูกเกณฑ์ไปรบที่เวียดนาม ส่วนซอร์ตตี้เป็นชาวไร่ปลูกมันฝรั่ง ครอบครัวอยู่ในแคนาดามาแต่ไหนแต่ไร ถ้าใครได้ยินชื่ออาจคิดว่าเขาเป็นคนเตี้ย ในวัยเด็กเขาเตี้ยจริง แต่ตอนนี้สูงปานกลางเหมือนชายทั่วไปโดยเฉลี่ย

พวกเขาพยายามไม่แวะที่ไหนเลย จากเซนต์เลียวนาร์ดตรงดิ่งไปนิวยอร์กซิตี เป็นการเดินทางมาราธอนที่ต้องใช้ความอดทนเป็นพิเศษ แต่พวกเขาไม่มีอย่างจะเอาไปขายที่ปลายทาง การขับรถรวดเดียวจบประหยัดค่าโรงแรม ถ้าไรจะได้ไม่หุดห้ายเพราะการเดินทาง พวกเขาวางแผนเลือกเส้นทางอย่างรอบคอบ อ้อมทิศตะวันตกไปตามถนนสายรองเพื่อหลีกเลี่ยงผู้คนซึ่งแห่กันออกจากชายหาดเมื่อสิ้นฤดูร้อน แพตตี้คอยดูแผนที่และสังเกตทางเลี้ยวหรือป้ายบอกทาง แวะจอดเท่าที่จำเป็นและทำธุระส่วนตัว ทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลกับการเดินทางไกลครั้งนี้

ทว่าทั้งคู่ออกเดินทางช้ากว่าที่คิด เนื่องจากมีปัญหาล็กน้อยเกี่ยวกับแบตเตอรี่รถซึ่งใช้งานมานานและไม่ถูกกับอุณหภูมิในฤดูใบไม้ร่วงซึ่งพัดมาจากทางพรินซ์ เอ็ดเวิร์ด ไอแลนด์ ความล่าช้าทำให้ต้องรอควิวาวเหยียด

ตรงชายแดนข้ามอเมริกา หลังจากนั้นเครื่องยนต์เริ่มร้อนเกินไป ต้องใช้ความเร็วต่ำกว่าแปดสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงอยู่พักใหญ่

ทั้งสองรู้สึกเพลีย

ทั้งหิว กระจายน้ำ และต้องการอาบน้ำ ทุกอย่างล่าช้ากว่ากำหนด ทั้งคู่เลยรู้สึกหงุดหงิด เครื่องยนต์ร้อนเกินอีกครั้ง เซมิมิเตอร์ความร้อนพุ่งไปอยู่ที่เกอณท์สีแดง เกิดเสียงเสียดสีใต้ฝาครอบเครื่องยนต์ น้ำมันเครื่องอาจจะเหลือน้อย บอกรยาก เพราะไฟบนหน้าปัดไม่เคยดับขณะเครื่องยนต์ทำงานเลย ตลอดสองปีครั้งที่ผ่านมา

“ข้างหน้ามีอะไร” ซอร์ตตีถาม

“ไม่มีอะไรเลย” แพตตีตอบ

เธอไล่ปลายนิ้วไปตามเส้นสีแดงในแผนที่ มันมีเลขสามหลักกำกับ ไล่จากทิศเหนือลงทิศใต้ผ่านบริเวณซุซเซซีเซียวอนซึ่งหมายถึงพื้นที่ป่า นอกรถสองข้างทางมีแต่ป่า เต็มไปด้วยใบไม้ซึ่งปลายฤดูร้อน ลำต้นตระหง่านก่อให้เกิดความครึ้ม ในแผนที่ที่มีเส้นเล็กจิ๋วสีแดงเหมือนใยแมงมุมเต็มไปด้วยหมด ไม่ต่างจากเส้นเลือดดำตามขาของหญิงชรา เป็นทางจากที่หนึ่งไปอีกที่ แต่ไม่มีเส้นไหนใหญ่พอจะหวังได้ว่าจะมีข้างซ่อมเครื่อง อยู่เปลี่ยนถ่านน้ำมันเครื่องหรือซ่อมหม้อน้ำ จากแผนที่ถ้าขับไปทางตะวันออกสักสามสิบนาทีกจะพบเมืองหนึ่ง ชื่อที่พิมพ์บนแผนที่ไม่เล็กเกินไป ตัวอักษรกึ่งหนา นั้นหมายถึงว่าอย่างน้อยต้องมีปั้มน้ำมัน มันเขียนว่าลาโคเนีย

“อีกสักสามสิบกิโลไปไหนไหม” แพตตีถาม

ขณะนี้เซมิมิเตอร์อยู่ที่เกอณท์สีแดง

“พอไหว” ซอร์ตตีตอบ “ถ้าขับช้าเหมือนเดินนะ”

เขาลดความเร็ว ปล่อยให้รถไหลไปโดยไม่เหยียบคันเร่งซึ่งช่วยลดความร้อนภายในเครื่องยนต์ แต่ก็ทำให้อากาศไหลเวียนผ่านใบพัดหม้อน้ำลดลง ความร้อนจึงไม่ได้ลดลงเร็วขนาดนั้น เดียวก็จะมีเพิ่มสูงขึ้นอีก แพตตีใช้ปลายนิ้วลูบแผนที่ไปข้างหน้า พบเส้นทางแคบ ๆ ด้านขวามือ มันเป็นเส้นโค้งหมึกสีเขียวที่นำไปสู่สถานที่แห่งหนึ่ง ในแผนที่อยู่ห่างไปราวสองเซนติเมตรครึ่ง ขณะเดียวกันนั้นเสียงเครื่องยนต์ดังลอดกระจกหน้าต่างซึ่งปิดไม่สนิท

ฟังดูคล้ายเสียงโลหะกระทบกัน เสียงเคาะ และเสียงเสียดสี สภาพเครื่องยนต์
แย่งทุกที่

เธอเห็นถนนสายแคบข้างหน้าด้านขวามือตามเวลาที่คาด แต่มันดูคล้าย
อุโมงค์มากกว่า เนื่องจากยอดต้นไม้สองข้างทางโค้งเข้าบรรจบกันกลายเป็น
อุโมงค์ต้นไม้มืด ๆ ตรงปากทางเสาซึ่งมีน้ำค้างแข็งเกาะมีป้ายตัวอักษรพลาสติก
เขียนว่าโมเต็ลพร้อมลูกศรชี้เข้าอุโมงค์

“แวะไหม” เธอถาม

คราวนี้คำตอบมาจากรถ เข็มบอกอุณหภูมิไปอยู่ที่ค่าว่าหยุด ซอร์ตตี้
รู้สึกร้อนบริเวณคาง หोंงเครื่องระอุ เขาสงสัยว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากดันทุรัง
ไปต่อ เคยได้ยินว่าเครื่องยนต์จะระเบิดและหลอมละลาย น่าจะเกินจริง
ไปหน่อย โลหะเครื่องยนต์ไม่มีวันระเบิดหรือหลอมละลาย มันแค่หยุดทำงาน
แล้วรถก็จะไหลจนหยุดสนิท

แต่ขณะนั้นทั้งคู่อุณหภูมิร้อนเกินไป ไม่มีรถผ่านและไม่มีสัญญาณ
โทรศัพท์

“ไม่มีทางเลือก” เขาหมุนพวงมาลัยเลี้ยวเข้าอุโมงค์ พอสังเกตป้ายโมเต็ล
ใกล้ ๆ ก็เห็นตัวหนังสือพลาสติกทาสีทองด้วยแปรงหน้าแคบ คนหาต้องมือนิ่ง
มาก สร้างความมั่นใจแก่ผู้พบเห็นว่าเป็นโมเต็ลห้าดาว มีอีกป้ายที่เหมือนกัน
เขียน แต่หันไปอีกทาง

“โอเคไหม” ซอร์ตตี้ถาม

อากาศในอุโมงค์ต้นไม้เย็นกว่าทางสายหลักราวสิบองศา ไปไม่จากฤดู
ไปไม่ร่วงและโคลนในฤดูหนาวโดนบดบิ่นนไหลทางสองข้าง

เขาขับเหยียบสายบางอย่างที่พาดขวางถนน ลักษณะเป็นสายยางอ้วน ๆ
เล็กกว่าสายยางรดน้ำในสวนไม่มากนัก คล้ายที่เห็นตามปั้มน้ำมันที่เมื่อล้อเหยียบ
ก็เหมือนกดกริ่งให้เด็กปั้มรู้ล่วงหน้า แล้วรีบออกจากตู้มาช่วยเติมน้ำมัน

“โอเคไหม” ซอร์ตตี้ถามอีกครั้ง

แพตตี้ไม่ตอบ

“มันมีทางเข้าบนแผนที่ แล้วจะเลวร้ายไต่ยังง” เธอถาม

“เส้นทางแย”

“ป้ายสวย”

“ไซ่ ป้ายสวย”

ชอ์ตตั้ขับตรงเข้าไป

SAMPLE

2

ต้นไม้ช่วยให้เย็นสบาย อากาศสดชื่น ริชเชอร์มีความสุขกับการเดินด้วยความเร็วหกสิโลเมตรครึ่งต่อชั่วโมงสำหรับความยาวขาของเขา เท่ากับจังหวะการเต้นของหัวใจแปรคลับแปรคครั้งต่อนาทีพอดี เป็นจังหวะอันยอดเยี่ยม เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว สามสิบนาที สามสิโลเมตรกว่า ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงรถยนต์จากด้านหลังจึงเลี้ยวกลับไปมอง เห็นรถบิกอัทพรุ่นโบราณกำลังแล่นมาทางเขา ล้อแต่ละข้างเหมือนจะไปคนละทาง

ริชเชอร์เหยียดแขน ยกหัวแม่มือ

รถหยุด ชายสูงอายุเคราขาวยาวโน้มตัวหมุนกระจกฝั่งผู้โดยสารลงพร้อมบอกจุดหมาย

“ผมกำลังไปลาโคเนีย”

“ผมก็เหมือนกัน” ริชเชอร์บอก

“ขึ้นมาเลย”

ริชเชอร์ขึ้นรถ หมุนกระจกขึ้น ชายสูงอายุออกรถ มันโคลงเคลงเมื่อความเร็วเพิ่มขึ้น

“คุณคงอยากแนะนำให้ผมเปลี่ยนยางใหม่”

“อาจจะ” ริชเชอร์ยอมรับ

“อายุขนาดนี้แล้วผมเลี่ยงการใช้จ่ายจำนวนมาก ทำไม่ต้องลงทุนเพื่ออนาคต ผมมีอนาคตตั้งแหวออ”

“สรุปนอกประเด็นเรื่องยางรถไปไกล”

“ตัวถังมันงอผมเลยขับซาการรถอยู่”

“ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เกือบยี่สิบสามปีแล้ว”

“มันเลยกลายเป็นเรื่องปกติของคุณ”

“มันช่วยไม่ให้ผมหลับคาพวงมาลัย”

“รู้ได้ยังไงว่าจะหมุนพวงมาลัยไปหยุดตรงตำแหน่งไหน”

“ใช้จูนชินกับมัน เหมือนเล่นเรือ คุณจะไปทำอะไรที่ลาโคเนีย”

“ผมแค่เดินทางผ่านแล้วนี่ก็ขึ้นมาได้ว่าพ่อเกิดที่นั่น อยากเห็นชะหน่อย”

“คุณนามสกุลอะไร”

“ริชเชอร์”

ชายสูงอายุส่ายหน้า “ผมไม่เคยรู้จักใครในลาโคเนียที่นามสกุลริชเชอร์”

สาเหตุที่ถนนเป็นทางสามแพร่งเป็นเพราะมีทะเลสาบ ทางกว้างพอให้คนขับต้องเลือกว่าจะไปฝั่งเหนือ ฝั่งใต้ ฝั่งซ้าย หรือฝั่งขวา ริชเชอร์กับคนขับหัวสั้นหัวคลอนตามถนนฝั่งขวา เครื่องยนต์ทำงานหนัก แต่ทิวทัศน์สวยงามชวนตะลึง อีกไม่ถึงชั่วโมงจะตกดิน ในที่สุดก็ถึงเมืองลาโคเนีย มันใหญ่กว่าที่ริชเชอร์คิด มีประชากรราวหนึ่งหมื่นห้าพันถึงสองหมื่นคน เมืองนี้เป็นศูนย์กลาง ดูเจริญ มีอาคารก่ออิฐหลายหลัง ถนนยุคเก่าสะอาดสะอาดอันแสงแดดสุดท้ายในลาโคเนียทำให้พวกเขา รู้สึกคล้ายอยู่ในหนังสมัยก่อน

คนขับหยุดรถที่หัวมุมถนนแห่งหนึ่งในย่านใจกลางเมือง

“ถึงลาโคเนียแล้ว” ชายสูงอายุบอก

“มันเปลี่ยนไปมากแค่ไหน” ริชเชอร์ถาม

“ถ้าในย่านนี้ไม่มากเท่าไร”

“ผมคิดมาตลอดว่ามันจะเล็กกว่านี้”

“คนส่วนมากจดจำแต่สิ่งใหญ่ ๆ ทั้งนั้นแหละ”

ริชเชอร์ชอบคุณเจ้าของรถ ลงจากรถ แล้วมองตามหลังรถปิกอัพที่แล่นโคลงเคลงต่อไป ล้อแต่ละข้างดูจะหมุนไปคนละทิศทาง เขาหันกลับ เดินสู่ม ๆ ไปสองช่วงตึก พยายามทำความเข้าใจว่าสถานที่ต่าง ๆ จะอยู่ตรงไหนบ้าง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่หมายสองแห่งสำหรับวันพรุ่งนี้ และที่หมายอีกสองแห่งซึ่งต้องเสาะหาในเย็นนี้ นั่นคือร้านอาหารกับที่พัก

สองแห่งหลังหาไม่ยากในย่านใจกลางเมือง เป็นร้านอาหารเพื่อสุขภาพ ไม่มีร้านไหนมีโต๊ะกินสองตัว ไม่มีโรงแรมใหญ่ แต่มีโรงแรมเล็ก ๆ และที่พักพร้อมอาหารเช้า เขาเลือกทานที่ร้านอาหารเล็กและแคบเพราะสาวเลิฟฟ์ในร้านส่งยิ้มผ่านกระจก สิ่งสลัดกับเนื้อย่างเพราะมีประโยชน์ต่อร่างกายมากที่สุด ครูเดียวเธอก็นำอาหารมาเลิฟฟ์ แต่ปริมาณน้อยมาก เขาจึงสั่งจานที่สองและขออาหารในปริมาณเยอะกว่าจานแรก ตอนแรกสาวเลิฟฟ์ไม่เข้าใจ คิดว่ามีบางอย่างผิดปกติกับบอร์เดอร์แรกหรือขนาดจานเล็กไป ไม่ก็ทั้งสองอย่าง แต่สุดท้ายเธอก็รู้ว่าแท้ที่จริงเขาหิว อยากได้อาหารเป็นสองเท่า เธอถามว่าต้องการอะไรอีกไหม ริชเชอร์จึงขอกาแฟถ้วยใหญ่กว่าปกติ

หลังจากนั้นเขาเดินย้อนกลับไปหาที่พักซึ่งอยู่ข้างถนนใกล้สำนักงานเมือง เป็นโรงแรมเล็ก ๆ ช่วงที่ผู้คนนิยมมาพักผ่อนตากอากาศผ่านไปแล้วจึงมีห้องว่างมากมาย เขาจ่ายราคาพิเศษสำหรับห้องที่พนักงานบอกว่าเป็นห้องสวีท แต่ที่จริงเป็นเพียงห้องที่มีโซฟาลายดอกไม้และหมอนขนเป็ดหลายใบเกินความจำเป็น เขาถอดกางเกง ยกที่นอนขึ้น วางกางเกงใต้ฟูก ให้น้ำหนักของมันและน้ำหนักของตัวเองทำให้กางเกงเรียบ จากนั้นก็อาบน้ำ ชื่นเดียว แล้วนอนทันที

อุโมงค์ต้นไม้ยาวสามกิโลเมตรกว่า แพนด้าไล่ปลายนิ้วไปตามแผนที่ ผิวทางสี่เหลาคำขรุขระ หลายจุดโดนน้ำไหลบ่าชะผิวถนนกลายเป็นแอ่งตื้น ๆ ขนาดเท่าโต๊ะพูล บางจุดเผยให้เห็นโครงเหล็กที่อยู่ใต้คอนกรีต บางจุดปูหินกรวด บางจุดมีใบไม้ในฤดูใบไม้ผลิที่ยังขึ้นอยู่เพราะแสงแดดส่องไม่ถึง มีจุดหนึ่งที่ไม่มีต้นไม้เลยตลอดยี่สิบเมตร เห็นท้องฟ้าสีสดใส พื้นดินบริเวณนั้นอาจเป็นจุดตัดของดินที่แตกต่างกัน ใต้ดินกลายเป็นหินแข็ง หรือไม่มีน้ำใต้ดิน ไม่ก็น้ำใต้ดินมากเกินไป ท้องฟ้าสดใสอยู่ข้างหลัง รถแล่นเข้าสู่อุโมงค์ต้นไม้อีกครั้ง ชอร์ตตี้นับซ้ำมากเพื่อไม่ให้ระบบกันกระเทือนเสียหายและถนนอมเครื่องยนต์ เขาตัดสินใจไม่ได้ว่าควรเปิดไฟหน้าดีไหม

ยอดต้นไม้เริ่มบางตาอีกครั้งและคงเป็นแบบนี้เรื่อย ๆ ก่อนออกสู่พื้นที่โล่ง สิ่ง que เห็นข้างหน้าคือถนนที่ออกมาจากกลุ่มต้นไม้ เป็นเส้นตรงผ่านทุ่งหญ้าราวห้าไร่ จู่ ๆ ถนนก็ว่างเปล่า ไม่มีต้นไม้ แสงแดดสุดท้ายลอดมาและไปสิ้นสุดที่อาคารไม้สามหลังที่ปลูกเรียงรายบริเวณโค้งขวามือ อาคารหลังแรกกับหลังสุดท้ายห่างกันประมาณห้าสิบเมตร ทุกหลังทาสีแดงหม่น ัดชอบด้วยสีขาวสดใส มันตั้งอยู่บนสนามหญ้าเขียวขจีจึงดูคล้ายสิ่งก่อสร้างคลาสสิกสไตล์นิวอิงแลนด์

อาคารหลังใกล้สุดเป็นโมเต็ล เหมือนภาพในหนังสือเด็กที่กำลังเรียนตัวอักษรเอปซี ตัวเอ็มคือโมเต็ล เป็นอาคารยาวเตี้ย ๆ สร้างด้วยไม้แดง หลังคาลาดลง มุงด้วยแผ่นยางมะตอย ป้ายคำว่าอพพิคตรงหน้าต่างบานแรกติดไฟนีออนสีแดง ถัดจากนั้นเป็นประตูห้องเก็บของ มีหน้ากากแอร์กับเก้าอี้สนามพลาสติกสองตัว ถัดไปเป็นประตูพร้อมหมายเลขห้อง รวมเบ็ดเสร็จแถวเดียวสิบสองห้อง แต่ไม่มีรถจอดหน้าห้องสักคัน เหมือนไม่มีคนพัก

“โอเคไหม” ซอร์ตตี้ถามอีก

แพตตี้ไม่ตอบอีกเช่นเคย ซอร์ตตี้หยุดรถ ห่างออกไปด้านขวามือพวกเขาเห็นอาคารหลังที่สอง ลึกลับว่าหลังแรกแต่สูงกว่ามาก จากด้านหน้าไปด้านหลังก็ลึกกว่ามาก ลักษณะเป็นโรงนา แต่ไม่ใช่คอกสัตว์แน่ ทางลาดคอนกรีตที่นำไปสู่ประตูสะอาด ไม่มีมุลสัตว์ น่าจะใช้เป็นโรงงานหรือสถานที่ปฏิบัติการบางอย่าง ด้านหน้ามีรถเอทีวีสี่ล้อเก้าคัน ใช้สำหรับเส้นทางวิบาก ดูคล้ายมอเตอร์ไซด์แต่ใช้ยางชนิดหน้ากว้างสี่เส้น ทั้งหมดจอดเรียงเป็นระเบียบสามแถวแถวละสามคัน

“อาจจะยั้ห้อฮอนด้าเหมือนรถเรา” แพตตี้เตา “คนที่นี่น่าจะรูวิธีซ่อมรถ”

อาคารหลังที่สามอยู่ปลายสุด เหมือนบ้านธรรมดา ๆ โครงสร้างเรียบง่าย กว้างใหญ่ มีเฉลียงรอบด้าน มีเก้าอี้โยกหลายตัว

ซอร์ตตี้เคลื่อนรถไปข้างหน้าแล้วหยุดอีกครั้งเพราะใกล้สุดถนนลาดยางก่อนถึงพื้นที่ว่างเปล่าหลังโมเต็ลประมาณสิบเมตร ด้วยสายตาอันแหลมคมของชาวไร่แบบซอร์ตตี้ เขาจึงเห็นว่ายางรถเกือบเหยียบพื้นดินที่เจ้าของดูแล

ตามมีตามเกิด มันเต็มไปด้วยกรวด โคลน วัชพืชที่ตายแล้วและยังไม่ตาย มีอย่างน้อยห้าสายพันธุ์ เขาไม่ต้องการสิ่งเหล่านี้ในที่ดินของตัวเองแน่

จุดสิ้นสุดของถนนให้ความรู้สึกเหมือนอยู่บนธรณีประตู ต้องตัดสินใจ “โอเคไหม” เขาถามเธออีก

“ห้องว่าง ไม่มีลูกค้าเลย แปลกไหม” แพตตีถาม

“ฤดูท่องเที่ยวจบแล้ว”

“คล้ายปิดสวิทช์ขั้วเลยงั้นสิ”

“พวกเขาคงบ่นเรื่องนี้เป็นประจำ”

“มันห่างไกลจากที่อื่นอยู่นะ”

“ก็คนหลบมาพักผ่อนช่วงเวลาสั้น ๆ ไม่รีบร้อน ไม่พลุกพล่าน”

แพตตีเงยไปนาน

“น่าจะโอเค” เธอตอบในที่สุด

“ถ้าไม่เอาที่นี้ก็ไม่มีที่ไหนอีก” ซอร์ตตีบอก

เธอไล่สายตาไปตามโครงสร้างโมเต็ลจากซ้ายไปขวา ดูปกติ หลังคาแข็งแรง แผ่นไม้ดูหนักและน่าจะทาสีเมื่อไม่นานมานี้ อาคารไม่ต้องการการดูแลรักษาอย่างดี ไม่มีอะไรหุหุร่า เรียบง่าย มันอยู่ในแคนาดาได้เลย

“ไปดูกันเถอะ” เธอชวน

ซอร์ตตีเคลื่อนรถตามผิวทางขรุขระไปจอดหน้าออฟฟิศ เขา นั่งคิดอยู่ อึดใจก่อนดับเครื่อง ประหยัดน้ำมันไว้ก่อนดีกว่า เครื่องยนต์อาจหลอมละลาย และระเบิดขึ้นมาจริง ๆ ก็ได้ ถ้าสตาร์ทไม่ติดทั้งที่ใกล้ถึงจุดหมายคงแย่แน่ ถ้าหากจำเป็นจริง ๆ ก็จะขอเช่าเพียงห้องเดียว สัมภาระสำคัญมีเพียงกระเป๋าเดินทางขนาดใหญ่ใบเดียว ในนั้นเต็มไปด้วยของที่ตั้งใจนำไปขาย หรือบางทีอาจทิ้งไว้ในรถ ไม่มีอะไรที่จะต้องยกหรือหิ้วมากนัก

ทั้งสองออกจาการถและเข้าไปในออฟฟิศ มีผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่ หลังเคาน์เตอร์ต้อนรับ ดูแล้วอายุใกล้เคียงกับซอร์ตตีและแพตตี น่าจะยี่สิบกลาง ๆ ผมบลอนด์ตัดสั้น หวีประณีต ผิวสีแทน ตาสีฟ้า ฟันขาว เขายิ้มต้อนรับ ดูผิดที่ผิดทาง ตอนแรกซอร์ตตีรู้สึกเหมือนอีกฝ่ายเป็นฤดูร้อนในแคนาดา รวากับเด็กหนุ่มที่ถูกเลี้ยงดูมาอย่างดีถูกส่งไปทำงานไม่เข้าทำในชนบท

เพื่อสร้างประวัติของตัวเอง หาประสบการณ์ใหม่ ๆ หรือค้นหาตัวเองให้เจออะไรทำนองนั้น แต่ชายคนนั้นแก่เกินช่วงอายุที่จะทำแบบนั้นไปสักห้าปี แต่เขามีลักษณะของความเป็นเจ้าของอยู่ด้วยเพราะทักด้วยคำว่า *ยินดีต้อนรับสู่บ้านของผม* เหมือนเป็นเจ้าของที่นี่

บางที่เขาอาจเป็นเจ้าของจริง ๆ ก็ได้

แพตตีแข็งแรงต้องการห้องพัก และอยากให้เป็นคนดูแลรถเอทีวีช่วยดูรถฮอนด้าให้หน่อย ถ้าไม่มีใครทำได้ เธอจะขอบคุณมากถ้าได้เบอร์โทรศัพท์ของช่างซ่อมรถมือดี จะได้ไม่ต้องใช้รถลาก

ชายคนนั้นยิ้มและถาม “รถเป็นอะไร”

เสียงเขาเหมือนชายหนุ่มในหนังสือซึ่งทำงานที่วอลล์สตรีต ใส่สูท ผูกเนกไท มีความมั่นใจสูง ดิมแซมเปญ และคิดว่าความโลภเป็นสิ่งที่ดี ไม่ใช่คนประเภทที่ชาวโรมันฝรั่งชอบเท่าไร

“เครื่องยนต์ร้อนจัด มีเสียงแปลก ๆ ในห้องเครื่อง” แพตตีตอบ

เขายิ้ม แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนเดิม ดูสุขภาพดูผู้ทรงอำนาจและมั่งคั่งในอาชีพการเงิน เขาพูดว่า “ถ้าฉันเราควรตรวจดูก่อน เท่าที่ฟังดูน้ำยาแอร์อาจเหลือน้อยและน้ำมันเครื่องเกือบแห้ง ทั้งสองอย่างแก้ง่าย ถ้าไม่มีอะไรร้ายนะเราอาจปรับอะไรนิดหน่อย แต่ถ้าทำไม่ได้ ผมรู้จักช่างซ่อมเก่ง ๆ เรียกให้มาดูได้ แต่ไม่ว่ายังไงก็ทำอะไรไม่ได้จนกว่าเครื่องยนต์จะเย็นลง จอดรถข้างคินไว้นหน้าห้องพัก พรุ่งนี้เช้าผมจะตรวจดูให้ทันที”

“ก็โง่ง” แพตตีถามให้รู้แน่ชัดเพราะตอนนี้ช้ากว่ากำหนดมากแล้ว นึกถึงข้อความที่ว่าเมื่อใครเสนอบริการของช่วยเหลือก็ควรขอบคุณโดยไม่ต้องดูว่าของนั้นดีหรือไม่ดี

“ที่นี่เราทุกคนตื่นพร้อมดวงอาทิตย์” เขาตอบ

“ค่าห้องเท่าไร” เธอถาม

“ห้าสิบดอลลาร์”

“ตกลง” เธอตอบ นึกถึงข้อความเรื่องของขวัญ และการที่ชอร์ตตีพูดว่าถ้าไม่เอาที่นี่ก็ไม่มีที่ไหนอีก